

NGUYỄN NHƯ MẠI

C ON CỐC xấu xí

NGUYỄN NHƯ MAI

CON CỐC XẤU XÍ

Bìa và minh họa của HUY QUANG

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG — HÀ NỘI 1978

Đảo Hoa rực rỡ ở giữa hồ nước mênh mông. Mùa xuân đã đến, muôn hoa cùng đua nở, khoe sắc, khoe hương. Mỗi hoa một màu, một vẻ, hoa nào cũng đẹp, hoa nào cũng tươi. Đây là Hồng Nhung, khắp cành đầy gai, nhưng cánh hoa mịn màng, hương thơm ngan ngát. Đây là rò Huệ xanh non, những nhánh hoa vươn cao, trắng ngần, thơ ngây. Đây là hoa Đào luôn luôn hớn hởi mang xuân tới mọi nhà. Những bông Cúc đọng nắng thu vàng góp cho trời xuân thêm rực rỡ sắc màu. Những bé Ngâu xinh xinh, nụ cười bên lên, hương thơm kín đáo nhưng lâu bền. Hoa Mối Chó, hoa Chân Chim có cái tên ngộ nghĩnh nhưng trông đều rất đáng yêu. Lại còn Mấu Đơn, Thược Dược, Hải Đường... Đảo Hoa đúng là nơi tụ họp của các loài hoa. Sông trên giàn cao thoáng đảng như những căn nhà sàn là họ hàng Phong Lan, Hồ Điệp, Hải Vệ Nữ, Đuôi Cáo... đều còn mang vẻ đẹp của rừng đại ngàn Trường Sơn, Việt Bắc, Hoàng Liên Sơn... Hoa Lay-ơn vẫn còn mang cái tên châu Âu từ một xứ xa lạ tới. Ở đây Lay-ơn vẫn được nuông chiều, quý yêu như ở quê hương thuở nào.

Giữa một xứ hoa tươi đẹp như thế chẳng ai để ý đến một chị Cóc xấu xí cả. Quả đáng tội, chị xấu xí thật, xấu không tưởng tượng được. Đôi mắt thì thô lỗ, chiếc cằm thì bành bạnh. Quanh năm suốt tháng vẫn chỉ một bộ áo nâu đầy mụn vá. Đã vậy, dáng đi điệu đứng cũng thật buồn cười. Khi thì ngồi chồm chồm, khi thì nhảy chồm chộp bên dưới những luồng hoa.

Chẳng ai để ý đến chị Cóc xấu xí cả.

Suốt mùa đông gió rét cả Đảo Hoa chìm trong giấc ngủ kéo dài triền miên. Khi ấy chị Cóc cũng được nghỉ đông. Chị trú ở một hang kín đáo trên bờ đảo. Hình như chị không chịu được rét lạnh, nên suốt mấy tháng liền không dám ló đầu ra ngoài. Nhưng khi mùa xuân vừa đến, chị vội vã ra khỏi nhà, lặn lội đi quét dọn khắp Đảo Hoa. Suốt từ sáng đến chiều tối, lúc nào chị Cóc cũng bận bịu. Tính chị hay lam hay làm nhưng lại rất ít nói. Thấy Đảo Hoa lúc nào cũng tươi đẹp, sạch sẽ, không khí trong lành, người ta cho là một điều tự nhiên, chẳng ai nghĩ đến công lao khó nhọc của chị Cóc cả.

Cả Đảo Hoa đang rộn rã sửa soạn hội đón mừng xuân. Bận rộn nhất, nhưng cũng ít ồn ào nhất là công việc của chị Cóc. Chị cặm cuì bắt từng con sâu, nhỡ từng bụi cỏ dại, quét từng chiếc lá vàng rơi.

Dọc theo những lối đi, các bé hoa đang vui vẻ ca múa. Cô bé nào cũng diện bộ áo đẹp nhất, mới nhất của mình. Hết tốp này lại đến tốp khác, nô nức kéo nhau đến bốn hoa giữa đảo.

Chị Cóc ngừng tay, ngược lên âu yếm nhìn các bé hoa. Đôi mắt chị lúc này long lanh sáng. Cứ thấy các bé hoa khỏe mạnh, xinh đẹp là chị hởi lòng hởi dạ, quên hết mọi mệt nhọc.

Tiếng hát riu rít, trong trẻo vang lên. Một đoàn bé hoa xinh xắn nhất, vui vẻ nhất đảo đi tới. Cô bé Huệ reo lên :

— Các bạn ơi, đến chơi với chị Cóc đi !

Trông thấy chị Cóc, các bé hoa khác chùn cả lại. Huệ tưởng các bạn sợ, liền bảo :

— Đừng sợ, chị ấy hiền lắm cơ.

Nhưng không phải thế, Hồng Nhung bảo :

— Eo, trông chị ấy xấu xí chết đi ày.

Chị Cúc ngừng tay, ngược lên âu yếm nhìn các bé hoa

— Lại bắn nữa ! — Bé Cúc dài giọng nói thêm.

Vồn tinh nghịch, các cô bé thì thầm với nhau, rồi cùng hát lên :

Cóc cà, Cóc cộ

Da dẻ, sần sùi

Sao chị xấu thế

Còn gì là vui !

Thê rồi chúng vén những bộ xiêm áo thướt tha lên, nhón bước qua bên chị Cúc, như sợ bị giầy bắn vậy. Bé Huệ nước mắt lưng tròng, cảm thấy như mình có lỗi.

— Các bạn ác quá ! Bà em kể ngày xưa chị Cúc là một nàng tiên đây.

— Ha, ha, ha... Nàng tiên Cúc, nghe ngộ quá đi mất !

Ôi, ai mà tin được chuyện từ đời xưa đời xưa ấy. Cả bọn cất tiếng cười rồi kéo nhau bước đi.

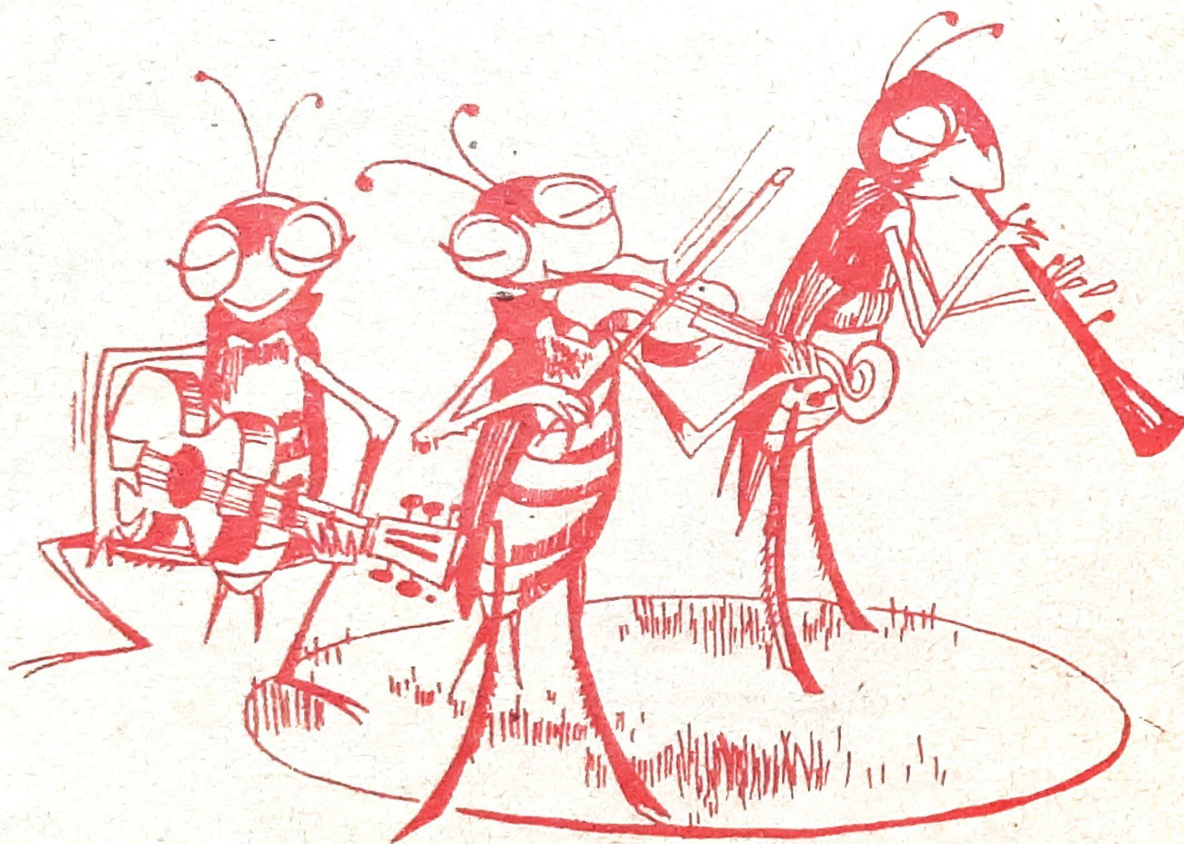
Bé Huệ tần ngần đứng lại bên chị Cúc :

— Chị Cúc ơi, chị đừng giận các bạn em nhé !

Chị Cúc gật đầu. Kể ra chúng nó cũng tai quái thật, nhưng chị chẳng chấp làm gì. Chỉ riêng có một cử chỉ như của bé Huệ cũng đã đủ làm cho chị mát lòng mát dạ rồi. Phải, rồi mai sau các bé hoa sẽ hiểu ra thôi. Chị vuốt ve cô bé tốt bụng, chính chị lại muốn an ủi cô bé.

Chị Cúc nhìn theo bé Huệ bước đi cho kịp các bạn, rồi lại tiếp tục cặm cùi làm việc.

Bốn hoa giữa đảo được trang hoàng rực rỡ. Các bé hoa hòa vào cuộc vui ngày hội, chẳng còn ai bận tâm về cuộc gặp gỡ với chị Cúc ban nãy nữa.

Các nhạc sĩ Dê được mời đến...

Tay cầm tay, các bé hoa kết lại thành cái vòng tròn vui múa. Có các cuộc thi múa, thi hát, thi cả sắc màu nữa. Hoa Phong Lan biểu diễn xiếc trên dây, Loa Kèn thổi một bài kèn "toe toe" nghe thật vui.

Khắp Đảo Hòa vang lừng tiếng hát ca ngợi mùa xuân :

Chào mừng xuân tươi vui

Chim hót ca vang trời

Trăm hoa đua nhau nở

Dâng sắc hương cho đời...

Hội vui kéo dài đến đêm. Các nhạc sĩ Dế được mời đến góp vui. Tiếng đàn, tiếng hát tung bừng, rộn rã.

Bầu trời đêm tím mịn như nhung, có dát muôn vàn sao sáng. Trên vòm cây, các quả ớt, quả hồng, quả nhót, quả cà chua... thấp sáng lên những ngọn đèn lồng nhấp nháy, nhấp nháy.

Ở phía bên kia bờ hồ có một cánh đồng rau xưa kia xanh tốt mượt mà. Cách đây ít lâu ở đây bị một đàn sâu kéo đến tàn phá. Lũ sâu đông vô kể, ban ngày lẫn trốn xuống dưới đất. Khi trời vừa tối, chúng lẩn nhón bò lên bám vào những cành lá non ngẫu nhiên nhai lá rau, rào rào như tằm ăn rồi vậy. Vườn rau trở nên xơ xác, còn lũ sâu thì lớn nhanh như thổi. Con nào con này béo nần nần, bụng no căng màu rau xanh. Ban đầu những cái lá rộng bản chỉ bị cắn thủng lỗ rỗ, về sau bị cắn cụt chỉ còn trơ những gân lá. Lá non bị cắn hết, chúng cắn sang cả lá già. Rồi thì cả cuống, cả rễ chúng cũng chẳng từ.

Vườn rau đã trở nên trơ trụi mà lũ sâu ngày càng sinh sôi nảy nở thêm đông. Không có cái ăn, chúng cắn xé lẫn nhau, tranh giành nhau từng ngọn cỏ.

Nó là sáu chúa.

Một con sâu to lớn, vằn vện leo lên một ngồng cải xương xẩu, ngó nhìn đồng bọn. Nó là sâu chúa. Cung điện của nó là một hang động ở dưới đất. Trước đây nó chỉ việc nằm ườn ra, lũ quân hầu phải đem mọi thứ của ngon vật lạ đến dâng tận miệng. Bây giờ lũ sâu bị đói, nó cũng phải lần mò đi kiếm ăn. Đã thế, thì đến đâu nó cũng bị sâu già, sâu trẻ bu đến, kêu khóc thảm thiết. Bầy đoàn của nó sắp đến ngày bị chết hết. Nó phải tìm cách đưa cả đoàn quân đói ăn này đi xâm lược một xứ khác.

Sâu chúa oằn oài thân mình và một đôi cánh đen như đêm tối mọc ra. Nó bay vút lên cao. Đôi râu của nó cong vút lên mấp máy đánh hơi. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, sức nức mùi hương hoa, mùi mật ngọt. Con bướm đen khoan khoái hít lấy hít để, tỉnh cả người. Nó bay ngược hướng gió. Trong đêm tối đôi mắt của nó nhìn tinh lạ thường. Nó thấy ở phía xa nhấp nháy đèn sáng như sao sa. Nương theo bóng đêm, nó chập chới bay về phía Đảo Hoa.

Càng đến gần, ánh đèn trên Đảo Hoa càng rực rỡ, phản chiếu xuống mặt nước thành muôn ngàn vệt sáng, lung linh. Tiếng đàn, tiếng hát to dần. A, thì ra một hội vui ! Con bướm nấp vào trong một lùm cây, nhìn ra. Nó thấy các bé hoa mუმ mုံm đang nhảy múa, trên thảm cỏ xanh. Nó vượt râu, cười nham hiểm.

Bướm Chúa bay về, đáp xuống ngồng cải. Lũ sâu nhao nhao châu đến, bò trườn lên lưng nhau. Bướm chúa khoa chân, múa tay :

— Lũ bay, hãy biến hình theo ta đến Đảo Hoa !

Nghe Bướm chúa tả cảnh tươi tốt ở Đảo Hoa, lũ sâu hò reo sướng rơn. Bướm chúa tự tô điểm cho mình một bộ cánh áo sặc sỡ, có ánh mặt trời, mặt trăng. Lũ sâu khoái trá, thúc giục nhau. Trong chốc lát, tất cả bầy sâu ghê tởm này đã biến thành những con bướm đủ màu sắc, rồi rít bay lượn, ca hát :

Con Bướm chúa lượn một vòng quanh ánh đèn.

Lá là lá
Chớ hòng nhận ra
Bầy sâu chúng ta
Khoác áo bướm đẹp
Bay về xứ Hoa...

Bướm chúa dẫn đầu, cả lũ hùng hổ bay đi trong đêm tối.

Lũ bướm đậu kín các bụi cây trên đảo. Từ trên một cây đa hương mọc gần bốn hoa giữa đảo, Bướm Chúa lên tiếng :

— Xin chào các bạn hoa !

Các bé hoa ngừng múa, nhìn ra hỏi :

— Ai đây ?

— Bướm đây.

— Bướm là ai ?

— Bướm là hoa biết bay đây mà !

Ô, hoa biết bay à ? Lạ nhỉ, các bé hoa xôn xao cả lên. Một bé hoa lên tiếng :

— Mời bạn vào đây.

Con Bướm chúa lượn một vòng quanh ánh đèn cô ý phô đôi cánh sặc sỡ ánh mặt trời mặt trăng rồi nhẹ nhàng đáp xuống giữa bốn hoa. Nó cuộn cong đôi râu và đập đập đôi cánh cúi chào giữa tiếng reo hò hoan hô của Đảo Hoa.

Bướm chúa ra hiệu, cả đàn bướm nập trong bóng tối cùng tung bay, xếp thành hàng múa lượn, khi xà xuống, khi vút lên. Mỗi con bướm mỗi màu khác nhau : vàng, nâu, trắng, đỏm..., trông chẳng kém gì màu sắc của hoa trên đảo.

Chưa bao giờ trên Đảo Hoa có một hội vui tưng bừng đến thế. Bướm và hoa cùng hòa vào một điệu múa uyển chuyển.

Lá là la
Đẹp nhất đời
Bướm và hoa
Muôn sắc màu
Lá là la...

Khúc hát ấy cứ láy đi láy lại, chơi vui theo cánh bướm bay, theo cánh hoa múa.

Lúc ấy chị Cóc đã về nhà nghỉ sau một ngày làm lưng vất vả. Căn nhà của chị là một hang đất sạch sẽ, nên nhấm thín không bao giờ có một tí rác rưởi. Đàn con nhỏ đang xúm xít xung quanh mẹ để nghe chuyện cổ tích.

— Ngày xưa có một năm trời làm hạn hán. Sông ngòi, ao hồ khắp nơi đều khô cạn. Muông thú trong rừng, ngoài nội đều chết khát. Cụ Cóc nhà ta bèn dẫn đầu các loài vật quyết chí lên đường đi kiện ông Trời...

Chuyện Cóc kiện trời các chú này nghe đến thuộc lòng rồi mà vẫn thích nghe mãi. Thỉnh thoảng chị Cóc cô tình kể sai hay giả vờ quên đi chính chúng lại nhắc cho mẹ ngay.

Đang kể, chị Cóc bỗng dừng lại lắng tai nghe. Tiếng hát của hoa, của bướm vọng đến câu được câu chăng.

Lũ Cóc con giục mẹ kể tiếp. Chị Cóc cảm thấy bồn chồn, không yên. Chị bảo các con đi ngủ trước để chị ra đi. Lũ con chị cứ phụng phịu mãi, nhưng vốn ngoan ngoãn biết nghe lời mẹ, chúng chỉ đòi ngày mai chị phải « kể đến » hai chuyện.

Chị Cóc ngồi dưới gốc cây dạ hương, không một ai để ý tới. Các bé hoa vẫn còn đang mải mê nô đùa cùng đàn bướm. Bây giờ chúng đang chơi trò ú tim. Bướm đi tròn, hoa đi tìm. Những cánh

bướm đang bay bổng biên đầu mắt, chỉ còn thấy những cụm hoa khế rung rinh. Khi bé hoa nào tỉnh cờ tìm thấy, cả lũ bướm bay oà lên vui vẻ.

Chị Cóc còn lạ gì lũ bướm nữa. Nhưng bây giờ phải làm sao để cho các bé hoa ngây thơ khỏi bị chúng đánh lừa đây. Được rồi, chị cũng phải chơi trò « xúc xắc, xúc xê » bất ngờ mới được.

— *Côc, côc, côc*
Nhà nào còn đèn còn lửa
Mở cửa tôi vào !

Các bé hoa vẫn thích chơi trò này, nên thú vị quá, ngừng ngay lại hỏi :

— Ai đây ?

— Cóc đây !

Nghe thấy thế, Bướm chúa đã giật mình. Các bé hoa thì rũ ra cười, nhưng miệng thì kêu inh lên :

— Ừ, ừ...

Nhưng chị Cóc đã nhanh nhẹn nhảy vào, khác hẳn với vẻ lù đù mọi khi. Lũ bướm hoảng hốt, bất ngờ quá, chờ người ra, không kịp làm gì cả. Chị Cóc thần nhiên làm trò. Chị phồng mang, phồng bụng, gõ trống bập bùng làm cho các bé hoa được mẻ cười như nắc nẻ. Biết các bé hoa rất thích hò vè, chị ứng khẩu đọc ngay

— *Này các bé hoa*
Hãy phòng xa
Chớ nhẹ dạ
Thấy tốt mã
Mà hóa ra mắc lừa.

Nghe vậy, các bé hoa thôi cười, nhìn lũ bướm một cách nghi ngờ. Bướm chúa chạm nọc, sợ bị lộ chân tướng, nó làm ra bộ giận

Chị Cóc thân nhiên làm trò.

đổi bảo cả lũ bỏ về. Bé Cúc, bé Hồng hay cả tin, thấy thế vội níu giữ chúng lại. Các cô bé này lại hò nhau đọc về chề giễu chị Cóc :

*Cóc cà, Cóc cộ
Da dẻ sần sùi
Xin đừng phá đám
Về nhà đi thôi!*

Biết là lũ bướm này rất nham hiểm, chưa thể đuổi được chúng, chị Cóc làm bộ ùng ùng nổi giận bỏ ra về.

Thầy chị Cóc đã khuất vào bóng đêm, bé Cúc tỏ ý ân hận, xin lỗi Bướm chúa. Hội vui lại tiếp tục. Sau đó, các bé hoa mở tiệc đãi khách. Từng giỏ mật quện phần hoa thơm được bung lên. Những giỏ mật ngọt ngào ấy xưa nay chỉ dùng để tặng các chị ong, những người bạn thân thiết của cỏ hoa. Lũ bướm lúc đầu còn ra vẻ kiêu cách đài các. Dần dần không cưỡng được, chúng đua nhau ăn lấy ăn để. Những chiếc vòi vươn ra thềm khát. Đã bao ngày nhịn đói, nay mới được một bữa ngon lành. Nhưng mật hoa là của hương hoa trắng miệng, đối với lũ sâu nào bõ bèn gì. Bướm chúa, bướm quân vừa liếm miệng, vừa nhìn chăm chăm những lộc non, hoa đẹp chỉ muốn ăn tươi nuốt sống thôi. Nhưng vì là ban đêm nên chẳng ai để ý thấy. Các bé hoa tỏ ra là những người chủ hiếu khách, cho khuôn hết đến cả giỏ mật cuối cùng trong kho.

Mãi quá nửa đêm, tiệc tàn, đàn bướm mới chia tay ra về. Chúng xòà cánh ra cùng cúi chào một loạt ra vẻ lịch sự lắm. Các bé hoa lưu luyến vẫy theo cho đến khi đàn bướm như tan vào đêm tối trên hồ.

Các bé hoa trở lại chui vào trong các cánh hoa thêm thiếp ngủ say. Những cánh hoa cup lại như những cái chần lựa đắp cho các bé hoa.

Chị thì thâm với bác Nhện.

Cả Đảo Hoa yên tĩnh trong giấc ngủ.

Có một người không ngủ đêm nay. Ấy là chị Cóc. Sau khi vạch mặt lũ bướm, chị giả bộ ra về. Sợ Bướm chúa cho quân lên theo, chị về nhà thật. Chị dặn dò đàn con điều gì đó rồi lại bí mật quay trở lại, núp trong bụi cỏ theo dõi xem đàn bướm định giở trò gì.

Nhìn các bé hoa ngây thơ đang ngon giấc, chị Cóc thấy thương yêu vô hạn. Chị lặng lẽ dạo quanh Đảo Hoa, nghe ngóng mọi động tĩnh. Chị không tin là lũ bướm đã chịu bỏ đi một cách vui vẻ như vậy.

Chị Cóc khế giật một sợi tơ nhện. Bác Nhện đang thiu thiu ngủ vội choàng dậy chớp mắt. Chị Cóc khe khẽ cười trong cổ họng. Chị thì thầm với bác Nhện. Bác Nhện gật gù hiểu ý, dùng đường tơ nhện báo hiệu đi khắp nơi ngang dọc trên đảo. Trong đêm yên tĩnh, không ai nghe thấy họ nhà nhện đang hồi hả chẳng lưới khắp trên mọi lùm cây, khóm hoa.

Đàn bướm đang bay, một con bướm đen được lệnh quay trở lại. Bướm đen nhẹ nhàng vỗ đôi cánh mỏng manh như bơi trong đêm đen mò về đảo.

Tiếng bướm bay tưởng chừng nhẹ hơn cả tiếng ruồi, tiếng muỗi, nhưng cũng không lọt qua được đôi tai của chị Cóc. Thực ra, nói là chị nghe thấy thì cũng không đúng. Phải nói là chị cảm thấy bằng cả toàn thân mình. Chị nín thở, nấp kín trong một khóm hoa, nghe ngóng.

Kia rồi, con bướm đen ẩn trong bóng lá nhìn ngó láo liên, không thấy gì đáng ngại nó đã bay ra ngoài ánh sáng những ngọn đèn đêm hội. Nó ung dung liệng qua, liệng lại khắp đảo. Yên chí, các bé hoa ngủ say như chết. Mụ Cóc chắc cũng chui vào hang từ lúc nào rồi.

Bị một bàn chân nặng trĩu đè lên.

Bướm đen đậu ngay giữa bốn hoa, dương vôi lên đánh tín hiệu cho Bướm chúa.

Đàn bướm đông nghịt bay ngoắt trở lại đảo, xà xuống đậu trên khắp mọi lá cây, ngọn cỏ. Trong đêm tối nhiều con sa vào mạng nhện, liền bị họ hàng nhà bác Nhện chộp gọn, không một tiếng kêu. Nhưng chúng đông quá, sỡ bị sa bẫy không nhiều.

Đàn bướm hồi hả đẻ trứng. Sỡ trứng mỗi con bướm đẻ ra nhiều đến khủng khiếp. Trứng lốm đốm thành hàng, thành dãy bám đầy vỏ cây, bám đầy mặt lá.

Một con bướm lần đến gốc cây, đậu lên một vật gì sần sùi. Bất đồ nó bị chộp gọn và bị một bàn chân nặng trĩu đè lên. Nó kinh hoàng nhận ra cái đầu bạch và đôi mắt lồi khủng khiếp của chị Cóc. Chị Cóc ra lệnh cho nó dẫn đường đến chỗ Bướm chúa.

Bướm chúa đang đậu trên một vòng hoa để trứng. Chị Cóc chồm tới. Bướm chúa rơi mất một mảng cánh thêu mặt trời mặt trăng sắc sỡ, loạng choạng bay lên. Nó đâm bổ vào một mạng nhện và giãy giụa bất lực, Chị Cóc bảo bác Nhện trói chặt nó lại, treo lủng lẳng trên cành để hồi tội sau.

Tất cả những việc trên đây xảy ra các bé hoa đều không hề hay biết gì cả. Trứng sâu bắt đầu nở. Lũ sâu con háu đói đã bắt đầu bò đi kiếm ăn. Các bé hoa vẫn ngủ say sưa.

Bé Huệ nằm mơ thấy được sống trong một câu chuyện cổ tích đẹp, có ông Bụt, có nàng tiên Cóc. Bé mỉm cười trong mơ. Còn cô bé Hồng Nhung không biết nằm mơ thấy gì mà nước mắt long lanh trên gò má mịn màng trông như một hạt kim cương. Riêng bé Cúc mơ một giấc mơ kỳ lạ, hãi hùng. Bé thấy mình mọc cánh thành một Bông-hoa-biết-bay, thành một nàng bướm vàng xinh xắn, cùng Bướm chúa bay dạo khắp Đảo Hoa. Ôi, thú vị làm sao! Bé nhìn thấy cả Đảo Hoa, cả hồ nước lung linh dưới

tầm cánh của mình. Bé vẫy chào các bạn, bay lên, bay lên. Nhưng lạ chưa, trong tiếng gió thoảng qua bên tai, bé Cúc nghe văng vẳng :

— *Chớ nhẹ dạ*

Thầy tốt mã.

Mà hóa ra mắc lừa...

Bé Cúc quay phắt lại. Eo ôi ! Con Bướm chúa nhe nanh múa vuốt ra trông như một con quỷ. Bé Cúc hoảng hốt định bay đi trốn, nhưng chân tay như bị vướng víu không làm sao động cựa được nữa. Bị Bướm Chúa tóm lấy dải áo lụa vàng, bé Cúc hãi hùng kêu cứu.

Bé Cúc choàng tỉnh giấc. Bé tự câu vào cánh tay thầy đau, biết là mình vừa nằm mơ. Bé mừng quá, mở mắt ra. Nhưng... bé thấy một con sâu xanh lè đang lồm cồm bò lên nhai ngấu nghiến dải áo của bé. Sợ quá, bé ngất xỉu đi.

Trời đã tảng sáng. Lũ sâu nở rộ tràn lên khắp Đảo Hoa. Chúng phá phách bất cứ thứ gì gặp trên đường đi. Cỏ non bị giập nát, cành hoa bị gãy gục, lá bị xé rách tả tơi. Các bé hoa nháo nhác chạy trốn, ngã giúi ngã giúi. Bé Huệ cụp hết cả cánh hoa lại. Bé Hồng Nhung giơ những cành đầy gai ra. Bé Phong Lan nhảy tót lên nhà sàn cao, đánh rơi chiếc hài bị lũ sâu nhai biến ngay mất.

Cả Đảo Hoa tươi đẹp trong chốc lát xác xơ như bị một cơn bão vùi dập. Hoa Mẫu Đơn hé mắt ra nhìn thấy chị Cóc đang đánh bật lũ sâu xúm quanh bé Cúc và nâng bé Cúc dậy. Mẫu Đơn kêu lên :

— Chị Cóc ơi, cứu chúng em với !

Các bé hoa nghe tiếng đều chui ra khỏi chỗ nấp rồi rít lên tiếng gọi.

Kìa, một lũ sâu đông nghịt đang kéo đến vây đánh chị Cóc. Chị trợn mắt lên, tay chống nạnh chờ chúng đến gần. Chỉ trông

Chị ra tay đập chết lũ sâu bên phải.

thầy tướng chị, chúng đã chùn lại. Nhưng lớp lớp sâu cứ tràn tới. Chị ra tay đập chết lũ sâu bên phải, bên trái, đằng sau, đằng trước. Chị vẫn bình tĩnh như không, trong khi các bé hoa nín thở theo dõi. Bỗng lũ sâu hoảng hốt oằn mình chạy trốn. Các bé hoa nhìn thấy ở bốn bề đảo, đàn cóc con đang kéo đến giúp mẹ.

Lũ sâu cuồng cuồng, có con định chui xuống đất, có con nép vào trốn trong các khóm hoa. Lúc này các bé hoa không còn sợ hãi nữa. Bé Huệ dùng dải áo xanh hắt một con sâu đang rúc dưới kẽ lá. Con sâu văng ra bị cóc con tóm gọn. Hồng Nhung cũng dũng cảm cầm một cành gai đập túi bụi vào lũ sâu bám quanh.

Cả đàn sâu, sâu tướng, sâu quân, đũa bị giết chết, đũa bị bắt sống, không còn sót lại một tên.

Các bé hoa được thoát nạn, kéo nhau đến bốn hoa. Bé Cúc cũng đã tỉnh lại, được mọi người ân cần thăm hỏi.

Bác Nhện cắt sợi tơ treo trên cành cao, gã Bướm chúa bị rơi bịch xuống đất. Giờ đây, khi những cánh áo sắc sỡ của nó đã bị rách tả tơi, ai cũng nhìn thấy rõ mười mười đó là một con sâu vằn vện, nanh ác. Các bé hoa ân hận đã không nghe lời chị Cóc.

Đàn cóc chia nhau đi nâng dậy từng khóm cây bị đổ, nâng niu sửa lại từng cánh hoa giập nát.

Chị cóc xâu xí cát tiếng gọi mưa. Trận mưa mát lành rơi xuống gột sạch những bùn đất trên lá, trên cành, cuốn sạch hết những xác sâu nhor bần cùng những cánh bướm lè loét. Xác sâu nổi lênh bênh trên mặt hồ. Chỉ nghe thấy những tiếng cá quẫy, một lúc sau mặt hồ lại trở lại trong xanh, phẳng lặng như một tấm gương lớn.

Đảo Hoa sống lại. Mầm lá non lại nhú. Cành xanh lại vươn cao. Muôn cánh hoa tươi lại rung rinh khoe màu, khoe sắc. Chị

Mặt hồ lại trở lại trong xanh.

Cóc xâu xí ấy vẫn cần mẫn đi săn lùng sâu bọ dưới mỗi gốc hoa. Gặp chị, các bé hoa niềm nở cúi chào. Ai cũng thấy chị Cóc sao mà đáng yêu thế, chẳng ai để ý đến vẻ ngoài xâu xí của chị nữa.

Ở trên Đảo Hoa giờ đây có một tượng đài. Đứng sừng sững trên vòm phun là một chị Cóc oai vệ. Chị đang ngậm nước phun mưa, bốn mùa tưới mát cho cỏ hoa trên đảo.

Biên tập : ĐÌNH HẢI

Trình bày : THY NGỌC

Sửa bản in : Y NGUYỄN

In 40.200 cuốn tại Nhà máy in Trần-Phú, TP. Hồ-Chí-Minh
Khô : 14,5 × 20,5 — Số in : 111/77 — Số xuất bản : 03/KĐB
In xong ngày 15-12-1977 — Gửi lưu chiều tháng 12-1977

Giá : 0 đ 20

43-1